

A a myse Cape Cod nemalo byť tak horúco a vlhko. Cassie o tom čítala v sprievodcovi: všetko tu malo byť perfektné ako na Camelote.

S výnimkou, ako ďalej sprievodca mimochodom dodáva, jedovatého brečtanu, kliešťov, zelených múch, jedovatých mäkkýšov a zradných prúdov pod naoko pokojnou vodnou hladinou.

Knižka varovala aj pred výletmi na úzke polostrovy, kde sa treba mať na pozore pred vysokými vlnami, ktoré z vás môžu urobiť nedobrovoľného stroskotanca. Teraz by však dala Cassie čokoľvek za to, keby mohla stroskotať na nejakom polostrove, vyčnievajúcim do Atlantického oceánu – hlavne nech je to ďaleko od Portie Brainbridgovej.

Cassie sa v živote necítila tak menejcenne.

„... a môj druhý brat, ten, čo je v debatnom klube, ten, čo pred dvoma rokmi vyhral svetový debatný turnaj v Škótsku...“ chvastala sa Portia. Cassie cítila, ako sa z očí tohto dievčaťa opäť na chvíľu vytratila iskra, no vzápätí sa opäť rozžiarili nadšením. Obaja Portiini bratia boli členmi debatného klubu a z ich úspechov, nielen tých intelektuálnych, ale aj atletických, behal až mráz po chrbte. To isté sa dalo už teraz povedať o Portii, hoci sa tento rok ešte len chystala na strednú – rovnako ako Cassie. Jej najobľúbenejším predmetom bola *portioveda* a práve sa so svojou vášňou zdôverovala Cassie.

„... a keď som sa minulý rok umiestnila piata v rečeni bez prípravy na majstrovstvách v rečení na verejnosti, frajer mi povedal: No, je jasné, že postúpiš na celoame-rickú...“

Už iba jeden týždeň, povedala si Cassie pre seba. Jediny týždeň a môžem ísť domov. Už samotná myšlienka na domov ju naplnila takou mocnou túžbou, že sa jej do očí tlačili slzy. Ísť domov, za kamarátmi. Tam, kde sa necítila ako cudzinec, ako niekto, kto nič nedokázal, ako suchár a hlupák len preto, že nevedela, ako vyzerá morská šklabka. Tam, kde by sa nad tým všetkým mohla zasmiať: nad celým týmto úžasným výletom k moru na východné pobrežie.

„... takže oco mi hovorí: Nemám ti to proste *kúpiť*? A ja na to, že: Nie – teda, možno...“

Cassie sa zahľadela do mora.

Niežeby Cape nemal svoje čaro. Malé domčeky s cédrovými strechami a latkovými plotmi obrastenými ružami, prútenými hojdacími kreslami na verandách a muškátmi, ktoré viseli zo strešných trámov, tvorili dokopy taký krásny výjav, že by sa hodili na pohľadnicu. Vidiecka zeleň, vysoké vežaté kostoly a staré autobusy, ktoré už dnes takmer nevidieť, naplňali Cassie pocitom, akoby vstúpila do celkom iného časopriestoru.

Každý deň tu však bola tá otravná Portia. Neprešla noc, v ktorú by Cassie nevymyslela nejakú ostrú poznámku, ktorou by Portiu nadobro odpísala, no akosi nevedela žiadnu z nich použiť. Medzi najhoršie zručnosti, ktorými Portia oplývala, patrilo vyvolávať v Cassie pocit, že sem *nepatrí*. Bol to pocit cudzinca, stroskotanca na nesprávnom ostrove, ďaleko od vlastných. Maličký mezonetík,

---

jej kalifornský domov, sa jej začínal javiť ako raj na zemi.

Už iba jeden týždeň, pomyslela si Cassie. Stačí to vydržať ešte jeden jediný týždeň.

Potom tu bola mama, taká bledá v poslednom čase a taká tichá... Cassie nachvíľu premkli obavy, no rýchlo ich odohnala. Mama je v pohode, ubezpečovala sa horlivo. Síce sa tu narodila, no pravdepodobne sa cíti rovnako na dne ako ty. Zrejme presne ako ty ráta zvyšné dni do vytúženého návratu domov.

Jasné, o to tu išlo. Preto mama vyzerala tak nešťastne, keď jej Cassie rozprávala o tom, ako sa jej za domovom cnie. Pociťovala vinu za to, že sem Cassie priviedla, za to, že toto miesto opisovala ako raj dovolenkárov. Keď sa vrátia domov, bude to lepšie. Pre obe.

„Cassie! Počúvaš ma vôbec? Alebo zasa sníváš?“

„Oh, počúvam,“ zareagovala pohotovo Cassie.

„O čom som teraz hovorila?“

Cassie lovila v pamäti. Žeby o chlapcoch, s ktorými chodila? hádala zúfalo. Alebo o debatnom klube, vysokej škole, majstrovstvách v rečnení...? Ľudia ju občas volajú zaspatou princeznou, no nikdy to nerobili tak často ako tu.

„Hovorila som, že takých ľudí by na pláž nemali ani púšťať,“ povedala Portia. „A už vôbec nie so psom. Chcem povedať, chápem, že nie sme v Oyster Harbors, ale je tu aspoň čisto. A čo tu vidíš teraz?“ Cassie sa pozrela smerom, ktorým hľadela Portia. Videla však iba akéhosi chlapca, ktorý si vykračoval po pláži. Obzrela sa späť na Portiu a uprela na ňu nechápavý pohľad.

„Pracuje na *rybárskej* člnke,“ povedala Portia. Pokrčila nosom, akoby zacítila nejaký smrad. „Dnes som ho

---

videla na móle vykladať ryby. Podľa mňa sa ani *neprezliekol*. Čistý hnus, až sa mi prevracia žalúdok.“

Cassie nepripadal ani trochu hnusný. Mal tmavé hrdzavé vlasy, bol vysoký a aj takto z diaľky videla, že sa usmieva. Pri nohách sa mu motal pes.

„S chlapcami z rybárskych člnov sa nikdy nebavíme. Radšej sa na nich ani nepozeráme,“ povedala Portia. A Cassie si mohla sama overiť, že hovorí pravdu. Na pláži mohol byť tak tucet ďalších dievčat, v skupinkách po dvoch až troch, niektoré boli s chlapcami, niektoré samy. Keď okolo nich prechádzal vysoký chlapec z rybárskeho člna, dievčatá odvrátili hlavy a pozerali opačným smerom. Nie tak koketne, ako keď sa dievča otočí akože inam a potom sa opäť s chichotom obráti späť. Bolo v tom opovrhnutie a odmietnutie. Ako sa chlapec približoval ku Cassie, jasne videla, ako sa úsmev na jeho tvári mení na neprijemný úškrn. Dve dievčatá, ktoré boli ku Cassie a Portii najbližšie, sa okamžite otočili a takmer bolo počuť, ako poťahujú nosom. Cassie videla, ako chlapec mykol plecami. Zrejme nič, čo by nebol čakal. Stále na ňom nebadala nič, prečo by jej mal pripadať nechutný. Mal oblečené obnosené šortky, ktoré vyzerali ako odstrihnuté z dlhých nohavíc, a tričko, ktoré zažilo aj lepšie časy, no takto predsa vyzeralo veľa chalanov. Pes, ktorý mu cupkal v päťach a vrtel chvostom, pôsobil priateľsky a ostrážito. Nikoho neobťažoval. Cassie zdvihla pohľad a pozrela sa do chlapcovej tváre, zvedavá na jeho oči.

„Hlavu *dolu*,“ zašepkala Portia. Chlapec teraz prechádzal rovno pred nimi. Cassie automaticky poslúchla a okamžite sklopila zrak, hoci jej srdce túžilo vzbúriť sa. Celé to na ňu pôsobilo lacno, nechutne, zbytočne a kruto.

Hanbila sa za to, že sa na tom sama zúčastňuje, nedokázala však Portii vzdorovať.

Obzerala si svoje prsty, ktoré zabárala do piesku. V jasnom slnečnom svetle videla aj to najmenšie zrníčko piesku. Z veľkej diaľky sa piesok javil ako biely, zblízka však hral farbami. Boli tu čiastočky čiernozelenej slude, pastelových mušlí a úlomky červeného kremeňa, ktoré pripomínali malé granátové kamienky. Nie je to fér, hovorila v mysli chlapcovi, ktorý ju, samozrejme, nemohol počuť. Mrzí ma to; jednoducho to nie je fér. Kiežby som mohla niečo urobiť, ale nedokážem to.

Do dlane sa jej vtlačil vlhký ňufák.

Bolo to také náhle, že najskôr zalapala po dychu a potom sa takmer rozchichotala. Pes opäť strčil ňufákom do jej ruky – nie však prosebne, ale spôsobom, ktorým jej nedával na výber. Cassie ho potľapkala po srsti a poškrabkala mu jemné naježené chlípky na ňufáku. Bol to nemecký ovčiak, aspoň tak jej pripadal – veľký majestátny pes s vodnatými inteligentnými očami a usmiatou tlamou. Cassie cítila, ako sa jej zahanbený výraz, ktorý sa ustálil na jej tvári ako maska, láme, a aj ona sa na psa usmiala.

Potom zdvihla zrak a pozrela sa aj na jeho majiteľa, rýchlo, neovládateľne. Pozerali si priamo do očí.

Neskôr si bude vybavovať túto chvíľu, chvíľu, keď sa jej oči stretli s tými jeho, ktoré na ňu hľadeli zhora. Jeho modrosivé oči pripomínali morskú hladinu v miestach, kde je more najtajomnejšie. Mal zvláštnu tvár: nebol to typický fešák, no v jeho tvári s výraznými lícnymi kosťami a prísnyimi ústami bolo niečo pohlcujúce a fasciujúce. Miesili sa v nej naraz hrdosť, nezávislosť, humor aj cit. Keď sa na ňu zhora pozeral, jeho úškrn sa rozžiaril

---

v úsmev a v jeho modrosivých očiach niečo zaiskrilo – ako keď sa vo vlnách odráža slnečný svit.

Cassie sa obyčajne pred chlapcami ostýchala, najmä pred tými, ktorých nepoznala, ale toto bol iba úbohý robotník, ktorý pracoval na rybárskych člnoch. Bolo jej ho tak ľúto a chcela byť k nemu milá. Okrem toho – už s tým nedokázala bojovať. Cítila, ako aj ona začína žiarieť, a do jej úst sa tlačil smiech ako odpoveď na jeho úsmev. Nakoniec to nevydržala a nechala tomu voľný priebeh. V ten moment akoby mali spoločné tajomstvo, niečo, čo nikto iný na pláži nemôže pochopiť. Pes bol celý bez seba a točil sa na mieste. Zrejme aj on v tom bol s nimi.

„Cassie,“ zasipela Portia.

Cassie sa začervenala a odpútala oči od chlapcovej tváre. Portia vyzerala ako pred infarktom.

„Raj!“ skríkol zrazu chlapec, ktorý sa už prestal smiať. „K nohe!“

Psovi sa očividne nechcelo, no ustúpil od Cassie, pričom neprestával vrtieť chvostom. Potom sa rozbehol za svojím pánom, zanechávajúc za sebou stopu zvráteného piesku. Nie je to fér, pomyslela si opäť Cassie. Potom chlapec povedal niečo, čo Cassie zaskočilo.

„Život nie je fér,“ skonštatoval.

Jej šokované oči vyhľadali jeho tvár.

Jeho oči boli tmavé ako more počas búrky. Videla to celkom jasne a na chvíľu jej to takmer vzalo dych – akoby uvidela niečo zakázané, niečo mimo jej chápania. Bolo to však silné. Silné a zvláštne.

Potom už len videla, ako kráča preč, on aj pes, ktorý mu veselo cupkal v päťách. Neobzrel sa za ňou.

Cassie za ním hľadela v nemom úžase. Nepovedala to

---

nahlas. Bola si istá, že to nepovedala nahlas. Ale ako ju potom mohol počuť?

V myšlienkach ju vyrušil sipot, ktorý sa ozval po jej boku. Cassie sa strhla. Presne vedela, čo jej chce Portia povedať. Ten pes bol zrejme prašivý, mal blchy, hlísty a besnotu. Na Cassiinej osuške sa to práve teraz muselo hemžiť parazitmi.

Portia to však nepovedala. Aj ona sa dívala za vzdalujúúcimi sa postavami chlapca a psa. Sledovala, ako stúpajú na dunu a potom odbočujú na cestičku v tráve. Okrem očividného znechutenia prezrádzala Portiina tvár aj niečo iné – akési temné zamyslenie a podozrenie, ktoré u nej Cassie ešte nevidela.

„Čo sa deje, Portia?“

Portiine zreničky sa zúžili. „Myslím,“ povedala pomaľu cez takmer zatvorené pery, „že som ho už videla.“

„To už si hovorila. Videla si ho na rybárskom móle.“

Portia prudko pokrútila hlavou. „To som *nemyslela*. Sklapni a nechaj ma rozmýšľať.“

Zaskočená Cassie stíchla.

Portia sa ďalej dívala za chlapcom a psom a po chvíli začala prikyvovať. Boli to krátke kývnutia hlavou, akoby sa v niečom utvrdovala. Tvár jej očervenela, no nebolo to od slnka.

Niečo si zamrmlala a neprestávala prikyvovať. Potom vstala. Mala zrýchlený dych.

„Portia?“

„Musím niečo urobiť,“ povedala Portia a zamávala Cassie bez toho, aby sa na ňu vôbec pozrela. „Ostaň tu.“

„Čo sa deje?“

„Nič!“ Portia na Cassie uprela ostrý pohľad. „Nič

---

sa nedeje. Zabudni na to. Vidíme sa neskôr.“ Rýchlymi krokmi prechádzala cez duny smerom k domčeku, ktorý vlastnila jej rodina.

Pred desiatimi minútami by bola Cassie v siedmom nebi, keby ju Portia nechala osamote, nech už by to bolo z akéhokoľvek dôvodu. Teraz však zistila, že si to nevie užiť. Jej nepokojné myšlienky pripomínali rozvlnené tmavé more pred víchricou. Miesili sa v nej nervozita, rozčarovanie a takmer až strach.

Najčudnejšie na tom bolo to, čo si Portia zamrmľala, predtým ako vstala. Povedala si to popod nos a Cassie bola presvedčená, že to nepočula správne. Muselo to byť niečo iné. Niečo ako „postrach“, „potrat“ alebo „modrák“.

Musela to počuť zle. Veď *koho* by už dnes volali boso-rák, preboha!

Upokoj sa, prikazovala si. Žiaden strach, všetko bude fajn. Aspoň, že si konečne sama.

Z nejakého dôvodu sa však nedokázala uvoľniť. Postavila sa a zdvihla svoju osušku. Obtočila si ju okolo pása a vykročila po pláži smerom, ktorým odišiel chlapec.